

Arrest

nr. 184 000 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 april 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 20 december 2013 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 21 januari 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 t t wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt sedert 2006 in België te zijn. Hierbij dient te worden opgemerkt dat zijn bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig was tot 31.10.2007. Betrokkene diende aldus te weten dat hij, na het verstrijken van zijn verblijfsvergunning, het grondgebied diende te verlaten. Hij heeft nagelaten dit te doen en verblijft sedertdien doelbewust in illegaal verblijf. Dit kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker beweert geen familiale of sociale contacten meer te hebben in Marokko. Dit gegeven wordt niet gestaafd en kan dan ook niet weerhouden worden.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene beweert dat het onwenselijk is om in dit stadium van integratie gedwongen terug te keren naar Marokko. De elementen met betrekking t t de integratie behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat zijn situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van gelijkaardige dossiers. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar betekenen voor de openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat haar cliënt wenst om gehoord te worden teneinde zijn argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

1.3. Op 20 december 2013 wordt tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op 21 januari 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A.M.

(...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum

1.4. Verzoeker huwt op 19 maart 2016 met een Belgische vrouw.

1.5. Op 8 november 2016 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart in het kader van een verblijfsprocedure gezinshereniging. De F-kaart is geldig tot 24 oktober 2021.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing van 20 december 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, in casu de eerste bestreden beslissing

2.1.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van Vreemdelingenwet juncto artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.1.2. Zoals gesteld wordt in punt 1.5. blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt dat de verzoekende partij op 8 november 2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart ontving, geldig tot 24 oktober 2021. Dit gegeven wordt ter terechtzitting niet betwist door de raadsman van verzoeker.

Er kan aldus worden aangenomen dat de rechtstoestand van verzoeker fundamenteel is gewijzigd.

Vervolgens werd verzoeker gevraagd of hij nog een belang heeft bij de beslechting van het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, nu dit er finaal op gericht is om een verblijfsmachtiging te verkrijgen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar waar hem thans een recht op verblijf erkend werd op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Verzoeker verklaart ter terechtzitting zich op dit punt te willen gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad stelt vast dat verzoekers actueel verblijf onder F-kaart een sterker en gunstiger verblijfsstatuut betreft dan een eventuele verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad van State aanvaardde in de niet-toelaatbaarheidsbeschikking nr. 9148 van 25 oktober 2012 ook reeds dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden, gelet op het gegeven dat de vreemdeling nadien in het bezit was gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hierbij werd ook gesteld dat het gegeven dat deze verblijfskaart voor een zekere tijd verbonden is aan een aantal voorwaarden, zoals het voortbestaan van de relatie, hieraan geen afbreuk doet.

De F-kaart zal worden verlengd indien verzoeker voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden.

Aldus blijkt niet dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet leidt tot een ruimer verblijfsrecht. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing nog een concreet voordeel kan opleveren en dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing.

2.1.3. Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoeker niet langer doen blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

2.2. Wat betreft de beslissing van 20 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, in casu de tweede bestreden beslissing

2.2.1. Het verlenen van een F-kaart, hetgeen bevestigt dat verzoekende partij een verblijfsrecht werd toegekend in België, staat haaks op het nemen van een verwijderingsmaatregel, in casu het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 december 2013. Het verlenen van een verblijfsrecht, onder vorm van een F-kaart, raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf.

Dit betekent dat het bestreden bevel van 20 december 2013, ingevolge de afgifte van de F-kaart op 8 november 2016 naar aanleiding van een aanvraag tot gezinshereniging van 24 oktober 2016 en het hieruit voortvloeiend tijdelijk verblijfsrecht, minstens als impliciet doch zeker ingetrokken moet worden beschouwd (RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c), RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c) en RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

2.2.2. Gelet op de impliciete, doch zekere intrekking, is het beroep, ingesteld tegen het bevel van 20 december 2013 zonder voorwerp geworden en moet het dus worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Daar de verzoekende partij na het indienen van haar verzoekschrift alsnog de nodige stukken heeft bijgebracht om haar het voordeel van de kosteloze rechtspleging te kunnen toekennen, dient het onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES